

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania E.Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o ustalenie właściwego ustawodawstwa,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 lipca 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa [...] /16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 lutego 2017 r., III AUa [...] /16 Sąd Apelacyjny w K. oddalił apelację E.Ł. (wnioskodawczyni), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w G. – Ośrodek Zamiejskowy w R. z 3 marca 2016 r., IX U [...] /15 oddalającego odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. (organ rentowy), ustalającej dla wnioskodawczyni od 1 kwietnia 2010 r. jako właściwe ustawodawstwo polskie, z tytułu na prowadzenie na terenie Polski działalności gospodarczej.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła wnioskodawczyni, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. wnioskodawczyni podniosła, że w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy zachodzi istotna rozbieżność między zaskarżonym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego oraz ugruntowaną linią orzecniczą w przedmiocie podlegania ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych oraz – na tej podstawie – obowiązkowo ubezpieczeniom społecznemu, emerytalnemu i rentowym na terenie RP z tytułu wykonywania pracy najemnej na terenie UE. Podnoszona rozbieżność, w ocenie wnioskodawczyni, wbrew stanowisku wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2013 r., II UK 33/12 (OSNP 2014 nr 3, poz. 47, s. 152), spowodowała, że mimo przedstawienia stosownych dowodów jako właściwe dla wnioskodawczyni uznano ustawodawstwo polskie, a nie brytyjskie, a następnie słowackie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczyni organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Przedstawiony przez wnioskodawczynię wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymogów przedsądu wielokrotnie prezentowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zamiast wielu zobacz postanowienie Sądu Najwyższego z 3 lutego 2014 r., I PK 238/13 (LEX nr 1646077)).

Niezależnie od powyższej uwagi Sąd Najwyższy stwierdza, że z ustalonego stanu faktycznego sprawy – wiążącego na etapie postępowania kasacyjnego - wynika, że wnioskodawczyni nie przedstawiła wiarygodnych dowodów przemawiających za przyjęciem, że podlegała ustawodawstwu brytyjskiemu, a następnie słowackiemu z tytułu wykonywania pracy najemnej. Polski organ rentowy skonsultował się zarówno z organem brytyjskim, jak i słowackim. W wyniku tych konsultacji uzyskał informację, że organ brytyjski nie może potwierdzić zatrudnienia wnioskodawczyni na terenie Wielkiej Brytanii, zaś organ słowacki w terminie dwóch

miesiący od wystosowania zapytania nie zajął stanowiska, w tym przedmiocie, w tym w szczególności nie zgłosił sprzeciwu, a ostatecznie wydał decyzję wyłączającą wnioskodawczynię z ubezpieczenia na terenie Słowacji. W tej sytuacji, skoro stosowane porozumienia zostały poczynione przez organy rentowe, istniały podstawy do uznania, iż wnioskodawczyni podlega ustawodawstwu polskiemu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

ał